

Representantlovforslag 47 L

(2009–2010)

fra stortingsrepresentantene Sonja Irene Sjøli, Bent Høie, Erna Solberg og Elisabeth Røbekk Nørve

Dokument 8:47 L (2009–2010)

Representantlovforslag fra stortingsrepresentantene Sonja Irene Sjøli, Bent Høie, Erna Solberg og Elisabeth Røbekk Nørve om lov om endring i lov 13. juni 1969 nr. 26 om skadeserstatning (Endring av § 3-9 – ménerstatning)

Til Stortinget

Bakgrunn

Pasientskadeordningen er etablert for å sikre at pasienter som er påført en skade etter behandlingssvikt i helsetjenesten, får riktig erstatning. Krav om erstatning behandles av Norsk pasientskadeerstatning (NPE). Dersom lovens vilkår for å få erstatning er oppfylt, skal NPE fastsette erstatningen etter alminnelige erstatningsrettslige regler. Erstatningsutmålingen er individuell, og skal først og fremst dekke direkte tap eller utgifter man har fått som følge av skaden. Hvis skaden er varig og betydelig, kan man i tillegg ha rett til ménerstatning.

Ménerstatning er en kompensasjon for tapt livsutfoldelse. Erstatningen for tapt livsutfoldelse er en livslang ytelse, og beregnes årlig frem til antatt levealder ifølge Statistisk sentralbyrås levetidsberegninger. Hovedregelen er engangsutbetaling, jf. lov om skadeserstatning § 3-9. Unntaksregelen er terminutbetaling, dersom det foreligger "særlige grunner" for dette. Spørsmålet om terminvis utbetaling av ménerstatning har ikke vært utredet i forarbeidene eller

vært sendt på høring hos høringsinstansene. I Justisdepartementets merknader til lov om skadeserstatning § 3-9 ble det imidlertid lagt til grunn at unntaksregelen om terminbeløp kom til anvendelse også i forhold til ménerstatning.

Gjennom media er det gjort kjent at NPE i enkelte tilfeller har vedtatt terminvise utbetalinger av ménerstatning, fordi pasienten har kort forventet levetid. Dette fremstår som en urimelig avkortning av erstatningen til pasienter som er påført alvorlig skade på grunn av feil i helsetjenesten. Ménerstatning skal erstatte et ikke-økonomisk tap, nemlig tapt livsutfoldelse. Pasienten må i stor grad ha frihet til selv å vurdere hvordan denne erstatningen skal brukes, og en terminvis utbetaling må bare være aktuell dersom dette er klart i pasientens interesse. Slik forslagsstillerne ser det, er formålet med unntaksbestemmelsen i § 3-9 å regulere utbetalingens form, ikke dens størrelse. Det kan således ikke være anledning til å avkorte ménerstatningen i den hensikt å begrense skadevolders utgifter i tilfeller der pasienten har kort forventet levetid.

Det vises til lov 28. februar 1997 nr. 19 om folketrygd (folketrygdloven) § 13-17, der det fremgår at ménerstatning ved yrkesskade skal utbetales som et engangsbeløp, dersom den skadelidte ønsker det. Dette bør være utgangspunktet også for utbetaling av ménerstatning ved pasientskader. Bare i tilfeller der det åpenbart er i pasientenes interesse, bør ménerstatningen utbetales som terminbeløp.

Forslag

På bakgrunn av dette fremmes følgende

f o r s l a g :

Vedtak til lov

om endring i lov 13. juni 1969 nr. 26 om
skadeserstatning

I

I lov 13. juni 1969 nr. 26 om skadeserstatning
gjøres følgende endring:

§ 3-9 nytt annet ledd skal lyde:

*Ménerstatning fastsettes til en engangssum, med mindre det åpenbart er i skadelidtes interesse å fastsette ménerstatningen helt eller delvis til terminbe-
løp.*

II

Loven trer i kraft straks.

20. januar 2010